

Economie:

Overzicht

Duitsland en de euro

Eind jaren zestig werd in Europa hardop gesproken over een gezamenlijk economisch beleid met een gemeenschappelijke munt. In 1979 werd dit plan concreet met de oprichting van het Europees Monetair Stelsel (EMS). Vanaf dat moment werden de valuta van 12 Europese landen aan elkaar gekoppeld om de monetaire samenwerking tussen de lidstaten te bevorderen.

Tien jaar later, in april 1989, verscheen het rapport van de commissie-Delors waarin de voltooiing van een Europese Monetaire Unie (EMU) in drie fasen werd voorgesteld. In de eerste fase werkten de nationale banken samen om daarop een Europees Stelsel van Centrale Banken (ESCB) op te richten. In de derde fase werden de koersen van de valuta vastgelegd en werd een gemeenschappelijke munt ingevoerd.

Enkele Europese landen grepen deze monetaire samenwerking aan om een einde te maken aan de overheersende positie van de Bundesbank binnen het EMS. Omdat de D-Mark veruit de belangrijkste munt van Europa was, bepaalde de Bundesbank voor een belangrijk deel het monetaire beleid. Als de Bundesbank een rentewijziging aankondigde, moesten andere landen volgen. Anders had dat gevolgen voor de koers van de eigen munt.

Inflatie beperken

De dominante positie van de Bundesbank verklaart ook voor een deel de strijd om de topfuncties binnen en het beleid van de Europese Centrale Bank (ECB) in Frankfurt. De Duitsers wilden dat de ECB zoveel mogelijk zou werken naar het voorbeeld van de Bundesbank, met een strak beleid dat er op gericht is om de inflatie binnen de perken te houden. Zij vreesden anders een zwakke euro.

Volgens oud-bondskanselier Kohl was de invoering van de euro een zaak van "oorlog of vrede" in de 21ste eeuw. Het al dan niet slagen van de euro is grotendeels afhankelijk van de vroegere aartsvijanden Duitsland en Frankrijk, omdat de economische systemen van beide landen de belangrijkste rol spelen binnen de Europese handel.

Artikel: <https://duitslandinstituut.nl/naslagwerk/281/overzicht>